

AKADEMIA FILMOWA

IM. PIOTRA ŁAZARKIEWICZA

Temat: Co wspólnego ma rabarbar z miłością? **(*Rabarbar* reż. M. de Cloe)**

1. Co to jest rabarbar? Spróbuj go opisać, posługując się różnymi zmysłami. Jak myślisz, skąd taki tytuł filmu?

2. Kto to pedant? Odwołaj się do filmu. Zastanów się, czy znasz osoby ze swojego otoczenia, które mógłbyś zaliczyć do grona pedantów. Co je charakteryzuje?
3. Podaj metody, po jakie sięgali Siem i Winnie, aby ich rodzice stanęli przed ołtarzem. Czego bohaterowie w tym czasie dowiedzieli się o sobie?
4. Sformułuj 10 porad na udaną PRZYJAŹŃ. Wzorując się na bohaterach, nakręć film instruktażowy.

5. Patchwork. Rodzina patchworkowa. Podaj cechy patchworkowej rodziny filmowej.

Patchwork – metoda szycia, w której zszywa się małe kawałki materiału (o podobnych geometrycznie kształtach, np. patchwork z kawałków trójkątnych) w większą całość, tworząc nowy wzór. Słowem tym określa się także pracę wykonaną tą techniką.

<https://pl.wikipedia.org/wiki/Patchwork>

Rodzina patchworkowa – co to takiego?

Z pewnością każdy z nas widział kiedyś patchworkową kołdrę.

Tym, co odróżnia ją od wszelkich innych narzut jest jej wygląd – uszyta z wielu różnych kawałków, często w rozmaitych kolorach – od spokojnych po bardzo intensywne, poskładana z różnych faktur – gładkich i szorstkich, miłych w dotyku i tych „drapiących”. Uszycie takiej kołdry wymaga nakładu ogromnej pracy, bywa bardzo czasochłonne, a samym szyciem zajmuje się często kilka osób. Kawałki, z których szyta jest patchworkowa narzuta pochodzą zwykle z różnego źródła, są fragmentami innych całości – np. starego kocyka, futerka albo chusteczki z dzieciństwa. I już sam ten opis, ta swoista definicja patchworku stanowi wyjaśnienie dla terminu „**patchworkowa rodzina**”.

Terminem tym określa się „posklejane” rodziny. **Owe „kawałki” stanowią w nich członkowie innych rodzin, które się rozpadły (np. dzieci z rozwiedzonego małżeństwa i ich rodzice), nowi partnerzy rodziców, teściowe – ci nowi i dawni, a także wiele innych osób, które stanowią część każdej z rodzin.** W psychologii tego typu rodziny określa się mianem rodzin zrekonstruowanych, czyli takich, w których co najmniej jedno dziecko nie jest dzieckiem wychowującej go pary. Rodziny takie powstają w wyniku rozpadu wcześniejszych struktur, który następuje na skutek śmierci jednego z rodziców albo ich rozwodu, rozstania.

„Zszywanie patchworku” jest procesem długotrwałym i wymaga zaangażowania wszystkich członków rodziny. Proces ten charakteryzuje pewna dynamika – początkowo członkowie rodziny doświadczają silnych, często skrajnych emocji, a od ich podejścia (zdolności do kompromisów, chęci współpracy) i zaangażowania zależy to jak układają się ich dalsze relacje. Wydaje się przy tym,

że aby zbudować tę nową jakość, trzeba przeżyć doświadczenie straty i żalu, jaki pojawia się po rozpadzie rodziny. Rola rodziców jest więc tutaj nie do przecenienia – choć sami doświadczają silnych emocji, powinni znaleźć czas na rozmowy z dzieckiem, pozwolić mu na poradzenie sobie z tą zmianą i w miarę własnych możliwości – wspieranie go z tym okresem. Wsparcie to będzie również potrzebne w momencie budowania nowej rodziny, a więc zszywania kolejnych kawałków nowego „patchworku”. To od postawy rodziców w dużej mierze zależą będą relacje dziecka z nowym partnerem mamy lub taty, a także z drugim rodzicem, czy też jego kolejnymi dziećmi.

Nie oczekujemy przy tym od dziecka (i od samych siebie), że wszystko pójdzie gładko

i szybko – to jak długo będzie trwał proces adaptacji do nowej sytuacji i jakie będą jego konsekwencje, zależą od wielu czynników, na które często nie mamy wpływu. Ułożenie tych nowych relacji nie jest jednak sprawą prostą, szczególnie gdy związek rodziców zakończył się silnym konfliktem, a któraś ze stron żywi wyraźną urazę do drugiej. W takiej sytuacji trzeba wiele mądrości i siły, aby nie ulec pokusie „przeciągania” dziecka na swoją stronę. Chyba najgorszym, co można zrobić jest oczernianie drugiego rodzica, wciąganie dziecka w potyczki między rodzicami poprzez odwoływanie się do poczucia winy, np. mówienie **„Nie wiem co ze mną będzie, jeśli nie będzie Cię przy mnie. Już tylko na Ciebie mogę liczyć, bo Twój ojciec okazał się draniem”**. Nie podpowiadajmy dziecku jaki ma budować obraz ojca czy matki, pozwólmy niech samo oceni – ono też dobrze wie i czuje, ale bez względu na wszystko jest dzieckiem obojga rodziców i wobec obojga chce postępować lojalnie i przede wszystkim – w zgodzie z samym sobą. Jeśli wspominamy o oczernianiu czy obrażaniu drugiego rodzica, warto podkreślić, że to samo dotyczy się nowego partnera matki czy ojca. Pojawienie się nowej, bądź co bądź obcej osoby w rodzinie jest trudnym wydarzeniem, tym bardziej, że wraz z nią pojawiają się często dzieci i inni członkowie rodziny, np. rodzice ojczyzna albo rodzeństwo macochy. Nic więc dziwnego, że dziecku trudno jest się odnaleźć w tej nowej sytuacji. I tu również czas wydaje się być niezbędny, podobnie jak realne oczekiwania.

Nie każmy dziecku na siłę polubić nowego partnera, nie wymagajmy od niego, żeby mówił do niego „tato” i chętnie spędzał czas z jego dziećmi. W skomplikowanych układach często sukcesem jest już zawarcie swoistego **„paktu o nieagresji”** – ustalenie wspólnych granic, zasad codziennego życia oraz konieczności poszanowania drugiej osoby i jej potrzeb. Wprowadzając nowe osoby do rodziny powinniśmy ustalić z dzieckiem kim te osoby są, określić ich role, np. to, że nowa partnerka taty nie jest po to, by zastąpić biologiczną matkę. Ustalenie tych granic jest konieczne również wobec nowych partnerów – oni sami też mogą być w tym wszystkim zagubieni i powinni wiedzieć czego od nich oczekujemy i na ile chcemy, aby uczestniczyli w sprawach dziecka.

W rodzinach zrekonstruowanych może wystąpić również szereg problemów związanych

z pojawianiem się dzieci, które są owocem nowego związku. Pogodzenie roli rodzica nowego dziecka z rolą rodzica dziecka z wcześniejszego związku jest dużym wyzwaniem. Wysiłek powinien tu skoncentrować się na zapewnieniu poczucia bezpieczeństwa starszemu dziecku, dostarczaniu mu dużej ilości wsparcia i bliskości. Podobne zadanie staje również wobec nowego partnera, powinien od dołożyć wszelkich starań, aby nie nadwyrężyć zaufania dziecka,

np. odsuwając je od siebie i poświęcając czas tylko swojemu dziecku.

Dzieci z rodzin zrekonstruowanych doświadczają wielu silnych, często skrajnych emocji. Postawa dorosłych jest tutaj kluczem do budowania fundamentów. Ustalenie granic każdego członka rodziny, przy jednoczesnym budowaniu poczucia akceptacji

i bezpieczeństwa wydaje się być sprawą zasadniczą, choć z pewnością niełatwą. Pamiętajmy jednak, że choć i nam dorosłym bywa ciężko, to jednak największe konsekwencje ponoszą dzieci. Nie dziwny się więc, że będą one podejmowały próby pogodzenia rodziców, że czasem nadmiernie szukać będą ich uwagi czy też zapewnienia o uczuciach. **Na „uszywanie rodziny patchworkowej” nie ma recepty, pewne jest jednak, że potrzeba na to dużo czasu, pracy i kompromisów.** Być może zdarzy się i tak, że któraś ze stron dojdzie do wniosku, że nie ma w sobie tyle siły albo odwagi i zechce skorzystać z pomocy profesjonalisty – mediatora albo psychoterapeuty rodzinnego. Takie rozwiązanie może okazać się korzystne i przynieść pozytywne rezultaty – zarówno dla rodziców, jak i dla samych dzieci. Bo przecież wiele z takich rodzin patchworkowych trwa z uwagi na dobro dzieci, które nie chcą rezygnować ze świąt u taty, albo wakacji z mamą, a chcą doświadczać ważnych chwil w towarzystwie swoich najbliższych, bez konieczności wyboru.

Anita Janeczek-Romanowska, psycholog

https://www.babyboom.pl/rodzina/rodzicielstwo/rodzina_patchworkowa_co_to_takiego.html

6. Techniką collage (kolaż) stwórz pracę przedstawiającą Twoją rodzinę.

Źródła:

www.google.pl

www.stopklatka.pl

Opracowała: Justyna Szczepaniak

Program dofinansowano ze
środków Gminy Jarocin i
Ministerstwa Kultury i
Dziedzictwa Narodowego

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

Kino jest członkiem:

